

Autobuzul urca greoi pe șoseaua îngustă, erau aproape de virf, în stînga lor se căsca, infricșător, hăul. Ultima serpentină era aproape depășită cînd s-a întîmplat catastrofa.

În autobuz se aflau ambele trupe: trupa venită în turneu și trupa-gazdă. După spectacolul oaspeților, gazdele hotărîseră să organizeze, în semn de statornică prietenie, o agapă la cabana din munte de la baraj. Erau aproape de baraj cînd s-a întîmplat catastrofa.

Să ne întorcem puțin în timp. Cînd sosiseră în localitate, oaspeții fuseseră întîmpinați cu flori, înconjurați cu prietenie, cum se întîmpla ori de cîte ori se vizitau reciproc. Cel mai răsăfat era, desigur, Geo Termale, fostul june-prim după care mai suspinau și azi destule inimi. Geo Termale nu mai era de mult june-prim, interpreta alte roluri, ca astă-seară, pe domnul Dragomirescu din Citadela sfărîmată. Dar în viață păstra cu grijă aparențele tinereții fără bătrînețe. Se tunde scurt, purta un pulover portocaliu, strîns pe corp, și pantaloni strîmți de catifea, care-i subliniau musculatura de fost sportiv de performanță. Încă de la sosire, Geo Termale observase printre prietenoasele gazde o tîndră suplă, cu ochii verzi, mari și vișători, care, la prima pauză, se oprise în pragul cabinet și-i

Semnal

Căderea lui Geo Termale

VIRGIL
MUNTEANU

oferise o garoafă. Geo Termale primise garoafa înclinîndu-se elegant și-i sărutase tinerei colege, apăsă, podul palmei. Inima îi zvicnise cu putere și se simțise din nou de douăzeci de ani. Alcătuiuse rapid un plan de atac, după îndelung verificata schemă, atac continuu, prin învăluire, finalizat cu o bătălie hotărîtoare, sus, la cabană, unde avea de gînd să danseze cum știa el, cu nerv, cu grație. Cînd toți vor fi obosiți de atîta rock și muzică tîndră, avea să ia chitara ca să le cînte romanțe cu glasul lui învâ-

lutor, frumos timbrat. Miza mult pe „Șalul negru”, pe care avea s-o cînte șoptit, privind-o tîntă în ochii verzi pe tîndra colegă a cărei garoafă și-o prinsese în coardele chitarei. O plimbare sub cerul albastru de octombrie, și Geo Termale avea, cu siguranță, să fie din nou victorios. Vivat veșnic tîndrul Geo Termale!

Dar s-a întîmplat catastrofa.

Cînd, la ultima curbă, autobuzul se înclină primejdios, Geo Termale s-a aplecat către tîndra așezată în fața lui, cuprinzîndu-i, protector, umerii. Atunci, pantalonii de catifea, prea strîmți, au cedat și, de sus pînă jos, aproape de gleznă, s-a produs o despicătură jalnică, imposibil de mascat. Altădată, ar fi făcut haz. Altădată și-ar fi etalat fără sfială, tinerește, goliciunea deloc indecentă, sportivă. Acum, totul căpătă proporțiile unei catastrofe. Era condamnat să rămînă, neclintit și trist, în autobuz, toată seara, în vreme ce toți ceilalți petreceau, în vreme ce tîndra cu ochii verzi ar fi privit melancolic spre intrarea în cabană, în vreme ce tîndrul coleg, așezat lîngă ea, ar fi vrîjit-o cu muzica lui tîndră.

Și toate astea din pricina nevestei lui, prea grijulie, mereu preventive cu scatica, de la o vreme agresivă toamna: Geo Termale purta hamlești!

telex-,,teatrul“•telex-,,teatrul“•telex-,,teatrul“

În „România literară” din 28 octombrie a.c., Valentin Silvestru conduce cu inteligență și spirit gazetăresc o extrem de interesantă convorbire cu dramaturgul Horia Lovinescu. Demnă de reținut este, printre altele, subtilitatea cu care reputatul dra-

maturg se autodefineste, analizîndu-și profund și lucid opera. ● La data cînd FAIMA alcătuiă această rubrică, scriitorul Romulus Vulpescu se afla în pragul premierei, ca regizor al spectacolului cu Titanic-Vals de Tudor Mușatescu, la Teatrul „A.

Davila” din Pitești. Să ne amintim că, ani în urmă, neastîmpăratul poet și traducător a mai cochetat cu regia, semînd, la Teatrul Municipal din Ploiești, un delicios spectacol cu O noapte furtunoasă de I. L. Caragiale. Totuși, noi ce ne facem? Că Vulpescu n-are diplomă de regizor! ●